

tigvæsenet. Ved Siden heraf har han vist sig i Besiddelse baade af Villie og Evne til at gøre sig gældende i det private Liv. Denne Dreng, der var fattig opdraget, havde faaet daarlig Undervisning, og som tidlig var kommet ud for at ernære sig selv, og i sin unge Alder paatog sig den Byrde at holde sin Moder udenfor Fattigvæsenet, erhvervede sig Uddannelse i Landbrug og opnaaede at faa en Forvalterplads, inden han kom ind for at aftjene sin Værnepligt. De Herrer vil heraf se, at det er en Mand, der ikke alene er i Besiddelse af Æresfølelse, men ogsaa af Villie og Energi til at naa frem i Livet.

Denne unge Mand kom saa ind som Soldat og havde det Uheld straks i Begyndelsen af Tjenestetiden at støde an mod den militære Orden. En Dag, han havde været til Øvelse og stod i Kørstilling, havde han tilladt sig at tale med en Kammerat, der stod noget bagved, og for at tale med ham var han traadt noget udenfor Geledet. Det havde naturligvis til Følge, at hans Korporalskabsfører maatte paatale den stedfundne Uorden. Da Korporalskabsføreren forlod ham, siger en nærværende Korporal til Sergenten: Jeg tror, han rækker Tunge ad dig. Sergenten, som fik denne Meddelelse, kunde naturligvis ikke undlade at undersøge det nærmere og henvendte sig til Rekrutten for at spørge, om det var rigtigt. Rekrutten benægtede det. En anden Korporal bekræftede den første Korporals Udtalelse, men en Del af den paagældende Rekruts Kammerater erklærede, at den Korporal, som bekræftede den første Korporals Udtalelse, stod vendt bort fra Rekrutten, saaledes at han umuligt kunde se, om denne havde rakt Tunge eller ej. Imidlertid fremgaar det af de Forhør, der nu er tilstillede os, og af de medfølgende Domsakter, at Rekrutten først arbitrært af Regimentschefen blev dømt til 3 Dages mørk Arrest, ikke for at have rakt Tunge, thi det var man ikke i Stand til at bevise, men for at skulle have „grinet“, som det hedder, ad Sergenten, da han vendte ham Ryggen. Jeg vil gerne spørge dem, der har været Soldat, om de aldrig har tilladt sig at smile, naar de har faaet en Røffel af en Befalingsmand. Jeg antager det, det er i alt Fald hændet mig, men jeg har dog ikke været saa uheldig som den paagældende Rekrut at faa 3 Dages mørk Arrest derfor. Imidlertid blev han altsaa arbitrært dømt til 3 Dages mørk Arrest. Rettskær og ærekær, som han var, nægtede han at modtage denne Dom og forlangte

den for Krigsretten. Men det gik ham, som det gaar de fleste, at de, naar de først arbitrært er dømte og Sagen saagaar til Krigsretten, i Almindelighed ikke faar andet ud deraf, end at de faar en haardere Straf, i alt Fald bliver den sjælden mindre. Krigsretten dømte ham til 3 Dages mørk Arrest, og dem maatte han saa afsone.

Denne Dom bevirkede, at han fra den Tid af stillede sig mindre velvillig overfor Militærvæsenet i det hele taget. Man beskyldte ham for at være vrangvillig og uvillig, naar der blev paalagt ham noget, og hans Kammerater erklærer ogsaa, at de havde Følelsen af, at der fra den Dag var foregaaet en betydelig Forandring med ham; han følte sig forurettet, og noget stridbar af Naturen, som han var, havde det til Følge, at han ikke længere var saavillig, overfor de Ordre, der blev givet, som han havde været tidligere; men de paastod alligevel, at han ikke havde gjort sig skyldig i bevidst Ulydighed eller Vrangvillighed overfor de Ordre, der blev givet, og overfor Tjenesten, men at han fra den Dag af blev forfulgt af Befalingsmændene. Navnlig skulde en Premierløjtnant Tonning — det fremgaar ikke af de Forhørsakter, vi har faaet tilstillet, hans Navn er slet ikke nævnt der — have været særlig slem til at forfølge ham. Han lod ham paradere stadigvæk, nægtede ham Nattegn og fortrædige ham i det hele taget paa enhver Vis. Han brugte en Udtalelse som denne — det er ganske vist ingen ukendt Udtalelse, jeg har selv haft Lejlighed til at høre Officerer eller Underofficerer bruge noget lignende Udtryk, ikke altid fordi det var saa slem ment, men i dette Tilfælde synes det at fremgaa, at det ikke har været Ord alene, men at de ogsaa har været mente —, han skal have brugt følgende Udtalelse overfor den paagældende Rekrut: Jeg skal gøre Dagen til et Helvede for dig og sørge for, at du skal komme til at drømme om mig om Natten. Naar nu en Mand i Forvejen føler sig forurettet og føler, at han er Genstand for Forfølgelse fra sine overordnedes Side, og der saa bliver anvendt en saadan Udtalelse overfor ham, og det ogsaa viser sig, at man i Praksis gennemfører det, ved at man søger ved enhver Lejlighed at fortrædige ham, tror jeg, De kan forstaa, hvilken Bitterhed det maatte avle i hans Sind. Der anføres som Eksempel paa den Forfølgelse, han var Genstand for, at en Søndag, da han skulde til Parade sammen med de andre, havde han i Forvejen sagt til sine Kamme-